

Yêu em à, tặng iphone 5s đi đã

- Yêu em à, tặng iphone 5s đi đã – Tâm vênh mặt lên, đôi mắt nâu đờng đảnh như thách thức Nguyên.

Đây là lần thứ 3 nó buông câu này với Nguyên.

Nhưng Nguyên chỉ mỉm cười hiền từ, có lẽ anh chịu đựng, có lẽ anh hiểu nó.

- Em! Lúc khác mình nói chuyện nhé! Em nên về nhà nghỉ ngơi, hôm nay nhìn em mệt.

- Sao? Anh tiếc tiền à? - Vẫn vẻ kiêu kỳ nhưng thoáng chút giận hờn, Tâm ngúng nguẩy đổ ào tất cả đá vào cốc capuchino nóng hổi, uống một mạch rồi bỏ về.

Bóng nó liêu xiêu tựa một tập giấy mỏng đang bị gió thổi tung tóe, ngã nhào vào màn đêm mờ mịt.

Dường như câu chuyện tình yêu thơ dại của 5 năm về trước đang ứa về trái tim của nó như một vết sẹo nay lại bị một nhát dao khác cứa vào, rỉ máu, nhức nhối.

5 năm trước, Tâm bị cuồng quay trong cơn lốc tình yêu của anh ta – 1 kẻ đẹp trai, duyên nhưng lãng nhãng.

Nó còn trẻ quá so với cuộc sống xô bồ, so với 1 kẻ yêu lối đời. Nó lao vào yêu anh ta như một con ngốc, yêu si mê và quan tâm tới anh ta hết mình, để rồi nhận được chỉ là những lời xì xèo bàn tán và một câu nói mà đến bây giờ nó vẫn không thể nào quên: “ Những gì anh mua cho em không bằng một bữa ăn của anh”. Thế đấy, đúng là những thứ nó nhận được chẳng có gì to tát ngoài mấy cái bánh do, bánh bèo, vài quả mận chua, công nhận là chẳng bằng một bữa ăn nhậu của cánh đàn ông. Ai biết chuyện đều bảo: “Thằng này có người yêu lâu rồi thôi. Con này cứ như con hấp ấy, xí xa xí xốn quần lấy nó”.Cứ nghĩ lại mà đau lòng!

Kể từ ngày đó, Tâm ẩn mình trong vỏ bọc lạnh lùng và xù lông khi có anh chàng nào buông lời tán tỉnh trên đùa.

Nó sợ mình vướng phải quá nhiều nỗi đau, sợ mình bị lừa, sợ bị người đời dị nghị. Nay gặp Nguyên, nó cũng thấy mong manh lắm! Ngay từ cái nhìn đầu tiên, Tâm biết Nguyên là anh chàng đa tình, và có nét gì đó rất giống “anh ta”. Nguyên đẹp trai, vui tính, còn đàn giỏi, nhiều người theo nhưng lại bị hút hồn bởi giọng ca trong vắt và đôi mắt nâu thoáng chút buồn, chút ngại ngùng của nó.

Lần thứ 2, Nguyên vì bạo dạn quá mà sẵn số ngồi sát nó nên bị vãi ngay viên đá to vào mặt lạnh toát: - Oái em làm gì anh thế, oái oái, đá chảy ướt hết người anh rồi.

- Cho đăng ấy chừa cái tội vô duyên, đừng có ngồi gần quá 30cm, hừm – Tâm vênh mặt nhìn Nguyên cảnh cáo.

- Híc, anh biết rồi, em ác quá.

Lần thứ 3, Nguyên inbox face book cho nó:

- Em à, em có nhớ anh không?

- Hỏi gì ngớ ngẩn vậy? Lại muốn bị thả đá cho ướt như chuột hải?

- Không muốn đâu em, nhưng con gái phải dịu dàng chứ, hì.

- Tại sao đăng này lại phải dịu dàng với đăng ấy, hử?

- Vì anh thích con gái nhẹ nhàng, huhu, úp mặt vào gối khóc bây giờ.

- Thế thì nhầm người rồi, đây không biết nhẹ nhàng nhé, thích vớ vẩn.

- O, em làm anh buồn rồi đấy, em không tin anh à?

- Mới gặp có mấy lần, thích như trẻ con, em có phải mấy đứa xì teen 16, 17 đâu mà tin anh dễ dàng như thế, em 25 rồi, hừm.

- À ừ, anh quên, em 25 tuổi rồi, em quá cá tính nên anh thích! Được không

em? Mình hẹn hò nhé!

Tâm cho cái mặt cười phá lên:

- Anh nghĩ em là ai mà nhận lời dễ dàng vậy, gặp cái là yêu, yêu cái là lên giường ngay à?

Nguyễn tròn mắt:

- Vậy bây giờ em muốn gì? Anh là loại con trai qua đường hay sao mà em bảo anh yêu cái là lên giường ngay.

- Vậy anh thể hiện đi, thể hiện cho em biết anh thích em tới mức nào.

- Bằng cách nào em?

- Mua iphone tặng em lần hẹn hò tới đi, em sẽ tin là anh thật lòng theo đuổi em, muốn có được em – Tâm lạnh lùng trả lời tin nhắn.

Nguyễn không nhắn tin nữa, cái nick tối đen.

Để lại một mình Tâm với suy nghĩ hững hờ: “Biết con trai mà, khôn và kiệt sức lắm, chỉ muốn tán chơi thôi, làm sao dám bỏ ra từng đống tiền mà mua quà”, rồi Tâm cười khẩy: “Bọn đàn ông giống nhau hết...”.

Vài ngày sau:

- Tâm à, mình gặp nhau nhé! Anh có chuyện muốn nói.

Đầu dây bên kia 1 giọng lạnh lùng vang lên khiến tim anh ngạt thở, cảm giác như chết đứng: - Để làm gì thế anh? Có chuyện gì anh nói luôn đi, 5 phút, em bận lắm.

- Chỉ một lúc thôi, anh hứa sẽ không làm mất nhiều thời gian của em đâu, mình gặp nhau nhé!

Nói rồi Nguyễn vội chạy xe đến nơi:

- Em không giận anh việc hôm trước chứ?

- Việc gì – Tâm vẫn tỏ ra thờ ơ, nó nói nhưng không nhìn anh mà tập trung đánh tan đường đá ở cốc trà Dimal đào thơm phức.

- Em không nhớ thật sao? Việc hẹn hò của chúng mình ấy.

Tâm cười nhạt:

- Em đã bảo rồi, anh hãy tặng em iphone 5s trước đã, sau đó em sẽ suy nghĩ!

- Em lại thế, nếu mọi việc có thể giải quyết bằng vật chất thì đâu cần thể hiện tình cảm nữa. Việc anh thích em là thật, anh khác với những người em đã gặp, và em cũng vậy. Em là người con gái đặc biệt với anh, em có hiểu không?

- Em không hiểu anh nói gì, vì em nghe như cơm bữa rồi, ăn vào rồi lại ra hết ấy mà. Em sống thực dụng, và bây giờ em cần tiền, rất nhiều tiền, chỉ tiền mà thôi anh. Anh có thể chu cấp nổi cho em không ?

- Em cần tiền để làm gì?

- Ha ha, anh nói cứ như bị ngố ấy nhỉ, tiền để tiêu chứ còn làm gì nữa anh. Em cần tiền tiêu thoải mái, để khỏi phải đắn đo suy nghĩ mỗi khi mua sắm ,ăn uống, hát hò, du lịch ... - Nó nói mà trong lòng trống rỗng, mỗi câu thốt ra giờ đây đều nhuốm màu bất cần đời ghê gớm.

Nhưng anh hiểu được cảm giác tổn thương của nó, những vết thương đã thành vết sẹo lớn đối với 1 người con gái mỏng manh như Tâm quả là cực hình!

- Thôi anh đưa em về nhé! Anh xin lỗi đã làm mất thời gian của em .

Trên đường đi anh ngập ngừng bảo nó:

- Anh biết em không thích anh nhưng em hãy cho anh cơ hội để bước tiếp nhé.

Em hãy...

- Sao biết em không thích anh – Tâm nói lí nhí, đúng lúc có tiếng còi xe làm

cả 2 giật mình, và Nguyên không nghe rõ!

Em nói gì cơ, vừa nãy ồn quá.

- Không nghe mất quyền lợi.

- Ủ, em hãy thường xuyên gặp anh nhé, anh hứa sẽ không lãng phí thời gian của em đâu, nhé em!

Tâm gật đầu ngoan ngoãn, đầu óc nó đang quay mòng mòng, tim bắt đầu đập mạnh hơn .

Những ngày sau, mở mắt ra sáng sớm anh đã nhắn tin chúc ngày mới, trưa thì kêu ăn cơm rồi nghỉ ngơi đi, đêm về anh lại bảo nó ngủ sớm kẻo hại sức khỏe.

Vẫn là ít gặp nhau nhưng hể Tâm online là Nguyên vào nói chuyện ngay, buzz rầm rĩ, khuấy động cái loa máy tính.

Có lúc nó phải bật cười:

- Sao anh giống mẹ em quá vậy, lúc nào cũng cần nhần.

- Không phải cần nhần mà anh lo cho em.

- Nhưng em thích tự do, anh không biết điều đó à, anh đừng nhắn tin cho em nữa, mặc kệ em đi.

Nó nói như vậy, nhiều lần cốt để anh khó chịu, để anh buông tay.

Nhưng anh không làm thế được, nó càng nói thì anh càng quan tâm nó nhiều hơn.

Cho đến ngày hôm nay, khi mà nó bỏ anh ở lại trong quán vắng tanh vắng ngắt, giữa thời tiết lạnh lẽo như này, anh vẫn không thấy giận nó.

Ngược lại, anh đang tự ngời trách mình vì vẫn chưa cố gắng đủ để nó cảm nhận được trái tim của anh, tình yêu của anh, và anh không biết phải làm sao để lấp đầy khoảng cách giữa 2 người.

Chiếc điện thoại vẫn im lìm trên bàn, không lấy 1 tin nhắn, tất cả xung quanh Nguyên như nín thở cho đến khi một giọt nước mắt khẽ lăn xuống miệng mặn chát thì anh mới bừng tỉnh.

Anh phi xe thật nhanh đến nhà Tâm...

Bước ra khỏi nhà trong tình trạng thảm hại, nó quệt nước mắt dài ngoẵng nhưng vẫn không giấu được Nguyên vì cái mũi đỏ tấy.

- Em khóc đấy à?

Tâm lắc đầu

- Anh làm em khóc à?

Đôi mắt nhúng nhính nước không thể giấu nổi anh.

Anh kéo nó vào lòng, ôm chặt lấy toàn thân đang run lên vì lạnh.

Nó cố chống cự, đẩy anh ra nhưng không được, bàn tay ấm áp mạnh mẽ đang ghì chặt nó, khẽ thủ thủ vào tai nó: - Anh xin lỗi em! Em đừng khóc nữa. Anh hứa sẽ không để em phải bận lòng đâu. Anh sẽ không liên lạc hoặc gặp làm phiền em nữa.

Một cái hộp nhỏ xinh xắn được dúi gọn vào bàn tay lạnh ngắt của Tâm.

Nó bàng hoàng đoán ra món quà:

- Cái gì đây anh?

- Em sẽ thích nó!

- Là iphone 5s?

- Ủ em. Anh tặng nó hơi muộn, hì. Anh về đây – Nguyên quay lưng dắt xe ra về, trong lòng đầy lo lắng : “Lẽ nào em không cần ?”.

- Anh à! Em bảo này. Anh... - nó ngập ngừng như gà mắc tóc.

Nguyên không dám nhìn thẳng vào mắt nó, anh sợ nó sẽ từ chối món quà và từ chối luôn cả tình bạn với anh: - Em không thích nó à?

- Không! Em muốn đến cửa hàng đó.

- Làm gì em, em không thích màu này, hay muốn bọc ốp lưng luôn hả?.

- Không anh – nó mỉm cười hiền từ với anh.

- Vậy sao giờ ??? Anh phải về đây, anh... - Nguyên lại quay lưng đi tránh ánh mắt của nó, anh cứ sợ sự ngắt quãng đó, sợ hơn cả lúc nó giận anh.

Nhưng không, từ đằng sau, đôi tay nhỏ nhắn, lạnh cứng đó lại ôm chặt lấy anh vụng về. Hơi thở nó đang tỏa ra nóng rực bản lưng rộng lớn của anh.

- Anh chở em qua cửa hàng đó, em muốn trả lại, tự nhiên em không thích nó.

- Nhưng người ta không cho trả đâu em, em đổi ý nhanh quá, hức.

- Thì mình lấy 2 chiếc nokia vậy, mình buôn cho đỡ tốn pin anh nhé!

Nó mỉm cười, xiết chặt hơn nữa bàn tay vào người anh, thở nhẹ...